

2. szám.
Sept. 8-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz szeptember—december hóra 2 ft. 10 kr. uj pénzben. —
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárban. — **Kiadó-hivatal :** Pesten egyetem-
utca 4-dik szám.

VII. kötet.

T Ö R Ö K M A R S C H

(Nem az a Rubinstein-féle.)

Tram tam tram, nagy uram . . . .
Nyolcz havi zsold hátra van;
A csizmának nincs már talpa,
A bográcsban nincs pilaf már,
Es egy aszper nincs a zsebben,
A zsidónál nincs hitel.
Tram tam tram.

Tram tam tram, nagy uram . . . .
Nyolcz havi zsold hátra van;
A basának sincs mit enni.
Sőt hihetlen, ámde úgy van,
Még a khazniár is szegény.
Lopna ő, de nincs miből:
Tram tam tram.

Tram tam tram, nagy uram . . . .
Nyolcz havi zsold hátra van;
A kajmesznek nincsen ára,
Frenk és ingliz összeszedte
A piasztert és odább állt
Csak a rubelek feregnek.
Tram tam tram.

Tram tam tram, nagy uram . . . .
Nyolcz havi zsold hátra van;
Mit használ az ágyu, puska?
Mit használ a hosszú lófark?
Mit használ a jól kifent kard,
Hogyha nincs többé dicsőség.
Tram tam tram.

Tram tam tram, nagy uram . . . .
Nyolcz havi zsold hátra van;
Mit használ most a parádé,
Czifra hadgyakorlatok,
Minek bámész népnek puffra
Vesztegetni a sok lóport?
Tram tam tram.

Tram tam tram, nagy uram . . . .
Nyolcz havi zsold hátra van;
Jobb lesz, hogy ha puskát, lóport
Mind eladjuk, és mi szépen
Haza megyünk szántani:
Neked is jobb lesz, nekünk is —
Tram tam tram.

K-s M-n.

A január—augustusi számok már elfogytak.

September—december évharmadi számokkal még szolgálhatunk.

DUMAS SÁNDOR PAPA UTINAPLÓJA MAGYARORSZÁGRÓL.

(Folytatás.)

Szerencsémre egy *delphin* hátára estem, a mik itt Magyarországon igen *familiárisak* s az kiúszott velem a partra; a tevét és a kalauzt is kihúztam magam után; az utóbbi el volt ájulva. Hogy életre gerjeszszem, eret kellett rajta vágnom. Ez által azonban ismét nagyon sok vért vesztett, s még nekem lett volna alkalmatlanságomra az uton; én tehát Cartesius utasítása nyomán rögtön a tevéből csapoltam le megfelelő vérmennyiséget, s azt a kalauz nyitott erén át ennek testébe töltöttem bele; mi által ez utóbbi egészen talpra állt; csak az a baj maradt fenn nála, hogy ennyi tevévér vegyülvén organismusába, a ficzkó azt képzelte magáról, hogy *ő is tevé*; erővel a hátára akart venni, hogy majd *ő visz*, s a mi *bo-gácskórót* az uton talált, azt mind felfalta; sőt egy helyen, a hol pihenni megtelepedtünk, a kamasz szinte leült a tevé mellé, s elkezdett *ké-rőzni*.

Harmadnapra Pestről elindulásunk után megérkeztünk Budára. Az ország második fővárosa Buda, egy kiterjedt *mocsár közepén* fekszik, mely tele van *nilusi lovakkal*. Ennélfogva nincs is semmi várforma erősségre szüksége; különben is *soha* sem járt még itt ellenség; senkinek sem jutott eszébe Budát ostromolni; olyan jó helyen fekszik.

Itt már *kizárólag* magyarok laknak; más nyelven nem is lehet beszélni. Én szerencsémre tudok jól *arabul*, a mi nagyon hasonlít a magyar nyelvhez; meg lehet rajta érteni egymást.

Itt ráérek mellékesen megmagyarázni, hogy a magyarok, a mipt kijöttek Ázsiából és Afrikából, a szerint nevezték el a departementokat, a mint azelőtt laktak valahol. Így például, a kik *köves* Arábiából jöttek, azoknak a tartományát híják most is *Aráviának* ¹⁾ a kik pedig *boldog* Arábiából jöttek, azok laknak *Arádiában*. ²⁾ A kik *Tartariából* jöttek, azok vannak most is *Tartaliában*. ³⁾ A kik *Nigrítiából* jöttek; azoknak a a földet *Nigtra* ⁴⁾ a *Turciából* jötteké most is *Turcia* ⁵⁾ hogy Afrikából nagyon soknak kellett jöni, mutatja az, hogy a *Cayenne Pfeffert* most is *afrikának* híják, ⁶⁾ és nagyon szeretik; sőt kétségtelen, hogy még az elsülyedt *Sodomából* és

Gomorából is tévedt ide egy csoport menekvő, mert két departementt ma is így neveznek ¹⁾. Milyen kevesen lehettek a magyarok ide jöve-lők alkalmával, bizonyítja az, hogy egy várme-gyébe csak száz ember jutott „*Cent plein*“ ²⁾ a másikba pedig plane csak harminczöt „*Trente*“ ³⁾.

No — ezzel csak azt akartam megmutatni, hogy én az aethnographiai studiumokban is ott-hon vagyok.

Buda, mint Magyarország második fővárosa, valóságos fészke a *magyarismusnak*, a mit nem is lehet másképen képzeln. Van több tanin-tézete, főleg egy *reál iskolája*, a hol a növendé-kekbe *leydai töltéseken* keresztül töltik „*erővel*“ a magyar nyelvet, különösen egy R—r nevű tanár, (igen jeles, derék férfiú!) rendkívüli buzgó apostola a magyarságnak, a ki mindenkit ma-gyarrá akar tenni, s a magyaroknak minden in-tézményeit föltétlenül magasztalja külföldi la-pokban, s minden idegent kiméletlenül meg-támad.

Különösen fanaticus pártolója itt a magyar nemzetiségnek a *zsidóság*; ők tartanak fel nagy áldozatokkal minden hazai intézetet, s a hol ada-kozásokról van szó, az ő neveiket találni legelől, a mik szinte igen magyarosan hangzanak. Ez igen természetes is, miután ők szintűgy *ázsiai*, *africai* nemzet, mint a magyarok; a mi elég indok a testvéries ragaszkodásra.

De majd azon veszem észre magamat, hogy politizálni kezdek, ez csunya kenyér! beszéljünk utazásom további kalandjairól.

Miután a viczekirály *mamelukjai* utlevelemet megvizitálták, bebocsátának a kapun.

Tőlük hallottam, hogy ebben az országban *állandó hadsereg* eszméjét nem ismerik; hanem csupán a „*gouillachok*“ és *cannassok*“ tartják fenn a belső rendet; s még e helyen ágyú és puska helyett csak nyilat és parittyát használnak.

A viczekirály egy hét lábnyi magas férfi; a neve *herczeg Kazinczy*. Tavaly választották meg a magyarok e hivatalra; a mikor az országban mindenütt tartottak ez alkalommal *Kazinczy-ün-nepélyeket*, a miknek czélját akkor egészen nem értettem meg, de már most tökéletesen értem.

¹⁾ Árva. ²⁾ Arad. ³⁾ Torontál. ⁴⁾ Nyitra. ⁵⁾ Turóc. ⁶⁾ Paprika. Szerk.

¹⁾ Somogy és Gömör. ²⁾ Zemplin. ³⁾ Trentsin. — Szerk.

Herczeg Kazinczy ugyanazon időben nősült meg; elvevén ama híres bajvivó vitéz **Toldi (választófejedelem)** egyetlen leányát *Akademiát* (milyen különös neveik vannak ezeknek a magyar asszonyságoknak.)

A szép *Kadémi* (rövidebb és költőibb néven én csak így nevezem) mingyárt az első látásra halálosan belém szeretett. — (Mondják, hogy igen sok udvarlója van; de *Toldi örgróf* nem bocsát udvarába, csupán csak *rokkant vitézeket*) nekem azonban sikerült a felügyelőket kijátszanom.

De beszéljünk előbb arról, hogy miért hivatott tulajdonképen a viczekirály Budára: a hol is közöttünk ilyen párbeszéd keletkezett.

— Ön az a híres Dumas Sándor?

— Meg vagyok felöle győződve, hogy én vagyok.

— Fogja ön ezt! — Azzal levette fejről az arany báránybőrből készült (*colchysi* rambouillet-faj) süveget, s az én fejemre tette. — Ön szokott történeteket is írni?

— Néha néha, mikor okosabbat nem tehetek.

— Tehát ennek az országnak még *nincsen* *históriája*; csináljon ön neki egyet.

— Szívesen, mihelyt Garibaldi memoirjait *kid gondoltam*, mingyárt ennek esem. Hány kötet legyen?

— Nem bánom én, ha ötven lesz is.

— Tehát legyen száz. Vannak önnek *valami* adatai?

— Egyébre nem emlékezünk, mint hogy ezer év előtt kijöttünk Ázsiából Álmos alatt.

— *Ezer év, Ázsia, Álmos*. Elég. A többit majd megcsinálom én, csak bizza ön rám.

A honoráriumot megállapítottuk három millió Kazinczydórban, ez itt a legnagyobb pénz. (Azt már elfelejtettem, hogy tegnap a piczulát neveztem a legnagyobb pénznek). Mingyárt hozzá is fogtam a munkához. Eddigél ugyan a napnak minden órájára van már felvállalt dolgom, de miután itt az *aequator közelségében* a napok egy pár órával hosszabbak, mint másutt; ezt a *fölösleges egy pár órát* erre a munkára fordítom; lefekvés előtt adatokat olvasok *Saphir Humoristisches Conversations lexiconából*, ott van a magyarokról elég *adat*, álomban kidolgozom, s ebéd közben ledictálom, s kész lesz a *história*.

Azonban fájdalom, hogy a munkámat egy kalandos intermezzo miatt félbe kellett szakítanom.

Tudni fogja mindenki, hogy én igen kitünően tánczolom a *polkát*, a mi hát *eredeti magyar táncz* (Lásd *Illustrirte Zeitung*; — keresd meg, ráta-lálsz), csak hogy ezt itt a hazájában „*Tschaardaschschnak*“ nevezik. Volt a viczekirálynak egy híres *kapellmeistere*, a kit *Ragozzy*nak neveznek, ez componált egy ilyen nevezetes polkát, a min igen jól lehet tánczolni. Ez a *Ragozzy* igen *jóvilalis* fiú, mondtam neki, hogy mért nem csinál még egy „ilyen“ nótát? megígérte, hogy majd ha farsang lesz, megint készít egyet.

Tehát mikor a szép Kadémival épen legjavában tánczolunk; a fiatal hercegasszony egy pillanatban, midőn senki sem nézett ránk, hirtelen egy *forró csókot* nyomott ajkaimra. Ez eddig jól van, senki sem vette észre; — hanem — ekkor történt valami, a mi méltó a természet tudósok figyelmére; tehát, ugyebár a *czukor édes?* igen; — ha a *czukrot forró* tűzön megolvasztják, fonállá nyújtható, mint a selyem? igen. No már most ugyebár a *csók is édes?* igen; és *forró?* igen. Tehát az történt velünk, hogy a *csók forrósága* által annak *édessége*, mint egy *selyembogár-fonal* vonult el az elválás után ajkainktól, s ezt nem vettük előbb észre, csak a mikor a kettőnk között átmenő viczekirály keresztül akadt benne. Ez által minden el volt árulva. Tagadni nem lehetett; a viczekirály dühös volt, s azt a büntetést szabta ránk, hogy mindkettőnk egy *ezüst koporsóba elevenen bezárva* a sirboltba tegyenek.

Mit használt az *unkiarsszszkeleszszii békekötésre* hivatkoznom, e büntetés rajtunk végre hajtattott. Én és a szép *Kadémi* egy ezüst koporsóba fektetteték, melynek födelét ünepélyesen ránk szegezék s úgy vivének végig a városon pompás halotti kíséret mellett a fejedelmi sirboltig. Az utcák fekete posztóval voltak bevonva, s a koporsó előtt huszonnégy dervis ment mezítláb, viaszgyertyákkal kezeikben. Én ugyan ezt nem láthattam a koporsóból, hanem gondolom, hogy úgy volt.

Nemsokára elnémult közöttünk a halotti zene, a gyászének, hallottuk, mint csapódnak be egyenkint az ajtók, mint hangzanak el a léptek; rémséges csend állt be körülöttünk, egyedül maradtunk. Rendkívüli regényes helyzet! (Majd a jövő számban elmondom, hogy aztán mi történt, addig a tisztelt közönség hadd törje rajta a fejét.)

Karzati részvét.

— No, még talán meg is öli magát a bolond! — kiálta föl egy jámbor falusi asszony, ki életében először volt színházban, s aztán sóhajtva folytató : — Istenem,

mennyit kell annak a szegény asszonynak szenvedni ezért a 18 ukrajczárért! (Már t. i. a mit ő befizetett.)

Mivel védi kiki magát?

Egy katonatiszt naponkint ebédelvén egy vendéglőben egy polgári egyénnel, azon kérdést intézte az utóbbihoz, hogy miért hozat naponkint ebédjéhez vizet, és nem iszik belőle?

— Mire? — válaszolt a polgár : — ugyan miért hord oldalán ön kardot? — És lón a válasz : — „Ha

megtámadtatnám, hogy magamat védhessem, — mire a polgár imigy felelt :

— Én is azért hozatok vizet, hogy ha a bor ártana, magamat a víz segítségével védhessem — de a meddig az nem árt, nincs szándokom a vizet háborgatni.

A v-i cigány.

Szörnyen hullott a villám a v-i határban. Egy cigány valahol a mezőn kóborogván, szaladt hazafelé, de kint érte a zápor, s nem akarván magát veszélyeztetni, egy kazalnak tartott, mely a másik mellett lévén a kettő közt elbujásra alkalmas szűk nyilásocska volt. Oda érve a cigány, bedugá fejét, s könnyebbülve mondá :

— Nem bánom, mán ha azs tebbit a ménkü megüti is, csakhogy a fejem bent van.

Halván ezt egy pórsuhancz, ki csaknem egy időben ért a cigánynyal, csakhogy a tulsó oldalról, s így ez őt nem vehette észre, felfogja fütykösét, s hirtelenében nagyot üt a cigány háta közepére :

— Jáj, jáj, ides Istenkim, — ordít a megijedt cigány, — bizony te veled tréfálni sem lehet.

Ártatlan szendeség.

Tánczvigalom után két barátné találkozáván, az egyik szóla :

— Jól töltöd az éj hátralevő részét Morpheus karjai közt?

— Kérlek, — szólt a másik ingerülten, — Gyulámat ne illesd ly csúf névvel.

Korrajzok.

VII.

A tengeri kigyó már megint mutogatja magát.

VIII.

- Mi kell kendnek?
- Igazságot akarnék kapni.
- Miféle igazságot?
- Hát a milyent most adogálnak, *kicsinyt és csif-
rát*, tíz garasért adják. (Bizonyosan valami stemplis bizonyítványt értett alatta.)

Czigányválasz.

- Állj meg czigány!
- Álljon meg kend, kendet senki sem kergeti.

Legujabb történet.

Egy falusi földbirtokos levelet küldött egy közel városban lakó grófhoz, s midőn a falusi küldöncz a kastélynál kérdezi a grófot, cselédjei a kertbe utasíták urukhoz. — A gróf szép magyar ruhában a virágok közt babrikált, hajduja pedig kosárba szedte a rózsákat.

— Ugyan megkövetem alásan, melyik a méltóságos urak közt a gróf? kérdé a falusi egyszerű ember.

— Én vagyok édes fiam, — mondá a gróf, — hát nem tudsz ruhámról megismerni hajdumtól?

— Nem bizony én, eszem a lelkét, olyan szép magyar ember lett a méltóságos úr.

Hogy ettek a cigányok oldalt?

A m. piacon egy orvos három cigányt fogadván napszámosnak szénagyűjtéshez, kérdezik a cigányok, mit kapnak enni ilyen erős munkánál?

— Háromszor oldalt esztek, mondá az orvos.

— Ippen azst szeretjük mi.

— Azt ám előre megmondom, hogy a ki válogat, inasom végig ver rajta.

Beálltak munkába a cigányok, de alig győzték várni a reggelizést, hogy azt a jó avast pusztithassák.

— Nyolcz óra; dolgozok, jöjtek enni, — kiáltja az orvos inasa, s mindegyiknek egy darab barna kenyert adván kezébe, parancsolja, hogy jobb oldalra feküdjenek le, s egyenek.

A cigányok oldalt feküsznek, s kéri az ígért avast.

— Az én gazdám *oldalevést* ígért nektek.

Ezelőtt tizenöt esztendővel.

A mult nyáron egy sváb főlebb-alább futott a k—i utcán, keresvén épen akkor elszaladt tináját:

— Halik kend emper, nem meglátni enyem megveszett bornyú erre meg futni?

— De bizony láttam sógor, — mond a paraszt.

— Hul meglátni? mikor meglátni? — kérdé szorongva és remélve az atyafi,

— Hát a házam előtt, mikor még Kővágó uram bíró volt, ezelőtt valami tizenöt esztendővel.

Adalék a XIX.-dik század történetéhez.

Egyszer egy falusi gazdának pénzre levén szüksége, megkéri szomszédját, kölcsönözzön neki 100 ftot.

— Adnék én szomszéd uramnak 15-ös kamatra, de tudja, hogy a törvény tiltja.

— Oh édes szomszéd uram, szivesen adok én anynyit.

— Igen ám, de ha szomszéd uram nem is, valaki más följelenti, s mint károst megesketik, bizik-e magához, hogy az igazságot eltagadja?

— Bizony akkor kénytelen leszek az igazat megmondani.

— Lássá szomszéd uram, most hát én vagyok kénytelen nem kölcsönözni. — Adok én tanácsot szomszéd uramnak. Menjen el Ny—ra, ott kap kölcsön a takarékpénztárból, vagy más közkezelés alatti tömegből, ott törvényes kamatra adják a pénzt. Köszönet az utasításért nem kell, tessék megpróbálni.

Elmegy a kölcsönvevő oda, hol törvényes kamattal, két jótálló kezességére lehet kapni pénzt, és hogy az uszolás utasítása használt emberünknek, itt van a számla:

1) Egy évi kamatt	5 ft.
2) Beiratás, váltó kiállítás sat. sat.	3 ft.
3) minden 3 hónapban 8 mérföldre utiköltéség a váltók hosszabbítása végett	32 ft.

Összesen 40 ft.

Az előzékeny nagybátya.

— Ugyan mi hozott téged hozzám? — kérdé igen nyájasan öcscsét egy fukar, de gazdag nagybátya.

— Urambátyám tiszteletére kívántam lenni.

— Örvendek, igen örülök, ül le öcsém, nem szolgálhatok valami hűsítővel?

— A legnagyobb köszönettel veszem, ha oly szives lesz, mert igen eltikkadtam a hosszú uton.

A szives nagybátya egyik ablakát fölnyitja és int

— Ül ide az ablakhoz, a friss lég bizonyára: jótékonyan meg fog frissíteni.

A kávéaljnak jó kelete.

Paraszt bál volt X-en. Egy kávéfőző asszony használta az alkalmat s teli főzött egy fazekat, s csak úgy feketén bevitte, hogy jó áron eladja. A kávé jó keletnek örvendett, s egy parasztleány, kinek már csak az utolja jutott, egy kis alját is kapott poharába. Meglátják ezt a többiek, s követelik, hogy nekik is adjon a sűrűjiből, mert ők is csak annyit fizettek, mint az. A szegény asszony hijába szabadkozott, hogy az nem jó, kénytelen volt azt is kiosztogatni.

Hogy tette Ezekiel prófétát a diák németté.

Ó testamentomi sz. történetet felelt a diák. Ezekiel négy visiójáról volt a szó. (8—9-rész). Menj, — úgy mond az úr — Ezekielnek, által a város közepén, Jeruzsálem közepén és jegyezz egy Tau (zsidó T) betűt annak homlokára, a kit igaznak találsz.

— No domine, mit tesz ez a Tau betű? — Egy darabig gondolkozott a domine, s végre nagy ön elégtelenséggel felele — Tauglich.

Borkoresolyák.

- Eredj fiam a boltba Iczig szomszédhoz.
- Hát miért édes anyám?
- Majd megmondom, ha visszajössz.

Mi az, a mit az ember másnak elad, és mégis ő fizeti meg az árát?

A pofon, mert ha valaki valakit pofon üt, őt veres bankót kell fizetnie.

Micsoda különbség van a csizmahúzó és az uzsorás közt?

Az, hogy a csizmahúzó csak a csizmáját húzza le az embernek, de az uzsorás az egész ruháját.

— Te Jancsi, miért harapott Ádám az almába? — kérdé tanítványát a mester.

— Mert nem volt bicskája — felelé szaporán egy hústömeg.

Lamoriciére proclamatiója katonáihoz

úgy írva, hogy mindegyik értsen belőle „valamit“.

Messieurs et mesdames les soldats. És fommt ein verfluchter Kerl, qui se nomme Garibaldi, that is a very infame slibuster, with son entiere verwünschetes Gesindel. Alle nye bojsa! Já som pan velko moznve General, já igvem to whipping questos birbones ed ladrones todos, quos ego hineinjagebo in mare mediterraneo rubro! Doty sem! Patriotes! N'oublier pas, que vous representez l'arche Noah Ti képviselitek a Noé bárkáját; alle Nationalitäten sind da; tutti nationi! quis contra nos? Let us go sir Patrik! Vorwärts ihr Bayern; wird Veberrhödeln regnen! en avant monsieur Chatelienau! az ezután születendő unokáért! boys of Irland; if you please! will you make from the ennemy a very well beefsteak? — Kizozsi bobemffi! Egy okovara strela! pafuj se 3 mojich ocsi! — Signori italiani! la prego umilmente, vuol farmi quest amicitia de vous laisser un peu agyonlövetni az én kedvemért. Hannibal ante portas, und i sind nit mein Sperrgüßer, pour le voir mieux. Mes enfants, nachher nicht durchbrennen; a ki angyala van!

Lamoriciére.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

— A folyó hónapbani nagy ünnepély alkalmával K—en egy városi hivatalnok megtámadott egy városi szolgát:

— Hát kend mért nem megy az ünnepélyre, tán Áriánus?

— Nem én kérem alássan, mert én Saja János vagyok — felelé a szolgál.

— Tisztelt Kakas Márton úr!

Tudom ugyan, hogy becses lapja magyar lap, de én ime most német irományt küldök, mely ha tán lapjában most nem adható, adat marad a mostani civilisáló törekvésekre.

A szegény magyar ember a német hivataloknál németül kénytelen vinni ügyét, s ha pénze nincs ügyvédet fizetni, ime ily folyamodványt készít, mint imez, mely betüről betüre iratott le az eredeti iratból a szolgabírói hivatalnál Belényesen:

„An Dass gnedige Her Stulrikter Amt von Ungerland Instanz dess Leopold Ungari (Magyari) vegen die Leltarizirung und hagyatéki tárgyalation der seine ferglükten Muter ire Zahen folgen.

Gnédigesz Her Stulrikter Amt. Meine gevesene virklihe Mutter Ungari Anna (Magyari Anna, am 1-ső november 1857. in Hern geglüktt iszt, hat drei gerichtlihe und natürliche kinder czuruk gelaszen, velhe alle lebendig szind und ire testament fangend ire beszte Zahe mir tesztirt. — Szo durh meinen fertrauenen fiscal bite ih die gefundene Magazin (leltár) zu mahen lassen, und bei hagyatéker tárgyalation die mir gelassene Zahe neben der gefundenen magasinsz Rechts Smeihli-

rung (jogkedvezmény) rihterlih in meine Possession überurteilen czu mahen. Bleibe desz gnédigen Hern Stulrikter Amtesz korsomer Diner, Leopold Ungari (Magyari) Successor der Muter.

— Hát az a tréfa hogy tetszik? hogy minap a Gegenwart béc-i lap mutatószámát minden komáromi kofának megküldték? persze a sógort valaki fölültette, hogy azon neveket — a kofák neveit — valami buzgó német patrioták viselik.

— Egy mellbajban sinlődő kántornak orvosa megtiltá a boritalt, és pipázást, később azonban, midőn egészsége javult, a pipázás megengedettett, de csak hosszú szárú pipából, mire a kántor, egy alázatos kérréssel járult az orvoshoz:

— Kérem alássan, — ugymond: — ha már a pipázást meg méltóztatott engedni, hát egy kis vörös bort úgy hosszú nyakú üvegből nem volna-e szabad innom?

— K—en egy borkereskedő borokat akarván pin-czéjébe leeresztteni, de elegendő embere nem lévén, kiküldi kocsisát a piacra betyárokért (így nevezik a napszamosokat), a kocsis visszatér csakhamar, s jelenti, hogy egyet sem talált, mire az úr nagy dühösen veszi kabátját:

— Már látom, ha csak magam ki nem megyek, nincs betyár, — s azzal szaladt.

Ama bizonyos csizmadia beszélgetései az ő feleségével.

Mégis szép töröknek lenni! No no asszony, ne förmedj fel mindjárt; nem úgy értettem; elég nekem „abból“ egy is, sok is! Azt mondom, hogy szép dolog török diplomatának lenni. Milyen gonosz állapotja van egy keresztyén miniszternek, ha az alattvalói valami külföldi idegent (kivéve németet) tettelegesen bántalmaznak; akkor egyszerre előáll az angol, minden ütlegért ezer font sterlinget követel, előáll a francia, hadikárpótlást követel, előáll a muszka, darab földet követel; mennyivel könnyebb a török dolga? Ime a damascusi mézsárlásért nem kell neki pénzt fizetni, hanem csak emberfejeket; ez pedig a legapróbb pénz, a mióta Hesenkasselben nem árulják az angoloknak darabját hat font sterlingért.

Az ujságok rosszul írják, hogy Bial városnál megverték Vialis tábornokot; a város volt *viális* s a tábornok volt *Bival*.

Fújjad basa kétszáz embert a damascusi gyilkosokból büntetésül a török armádiába soroztatott be. Hát valjon a többi szegény kétszáz ezer katonának *miféle bűnéért* kell ott szenvedni, ha már az otlélével hivatalosan elismert büntetés.

Most minden szomszédnép fél a francziától, hogy beüt hozzá. Ilyes valami történt 1809-ben is egy györmegyei paraszttal, kihez francia katonák voltak szállásolva. Vig ficzkók lehettek, mindig enyelegtek a gazdával s per „*camarad*“ titulálgatták. A paraszt azt hitte, a *kamaráját* kérdezzék tőle. „De isz oda be nem jöttök!“

s mentül nyájasabban mondogatták neki, hogy „*camarad*“ annál jobban veszekedett velük, hogy az ő *kamaráját* ne bántsák; utoljára aztán jól megverték s a kamarájába is berontottak; pedig a nélkül eszük ágában sem volt, Valjon nem jár-e valaki megint így?

Most lettek még a nápolyi idegen regementiánusok nagy urak. (Hogy-hogy?) Hát ugy-e tudod, hogy mikor még a polgárország megvolt, mikor ki kellett rukkolni a parádéra, én utánam mindig a Miska inas hordta a puskát. No hát ezek is, mikor a parádéra mennek, odadják a garibaldistáknak a puskáikat, ágyúikat, s azok ezelik — szegények — utánuk, egész Nápolyig, ebben a melegben. (Az már mégis nagy kényelem).

Liszt Ferenczet Napoleon a becsületrend tisztjévé léptette elő; ugyanekkor a nemes kézdivásárhelyi csizmadiaczéh Reményi Edét tiszteletbeli inasból tiszteletbeli legénynyé szabadítá föl. Meg vagyok felőle győződve, hogy Reményi *különb csizmákat* tudna varrni, mint a milyen *könyvet* irt Liszt a magyarokról és cigányokról.

Valakinek Bécsbe egy magyar földesúr tizenkét szép hevesi görögdiannyét küldött, de elfeledte a levélben megírni, hogy az „*dinnye*,“ azt hitte, van szeme a sógornak, meglátja. Egyszer aztán találkozik vele, kérdi, hogy jó volt e, a mit küldött? — Jó volt, jó, felel rá a német, *főve* csak meg lehetett enni kovasszal besavanyitva; de *sülve* épen nem ér semmit. Azt hitte, hogy „*tök*.“

Tegnap M... dunafürdőjében lévén, jö oda egy jámbor héber atyánkfia, s kérdi, hogy kaphat e fürdőt? — Igen is, akár mennyit. — De ő nem szereti ám *hidegen*, hanem ő neki elébb *melegítsék meg*. — Hej ha ez magyar emberen történt volna, de kapnának rajta imitt amott!

Miért nem akarnak a nápolyi tisztok *Nunzianté* tábornokkal egy tálból cseresnyézni?

Mert azt mondják róla, hogy „*Denunzianté!*“

R é b u s z.

